

Αγνοείται 23χρονη φοιτήτρια

ΜΟΝΑΧΟ (ΤΟΠΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ)

— Η αστυνομία του Μονάχου αναζητεί πληροφορίες σχετικά με την τύχη της αγνοούμενης 23χρονης Λένας Μπεκ από το Χαϊντχάουζεν. Σύμφωνα με μαρτυρίες, τη νύχτα της περασμένης Τετάρτης η φοιτήτρια βρισκόταν ως τις 5 το πρωί σε ένα πάρτι στην περιοχή Μαξφόρστατ. Κατά την επιστροφή της στο σπίτι, τηλεφώνησε από το κινητό σε μια φίλη της.

Έκτοτε το τηλέφωνό της παραμένει απενεργοποιημένο. Οι έρευνες που διεξάγει από την Παρασκευή η αστυνομία στην ευρύτερη περιοχή του Μονάχου παραμένουν άκαρπες. Η Λένα Μπεκ έχει ύψος 1.65, είναι λεπτή και έχει ξανθά μαλλιά μέχρι τους ώμους. Τη νύχτα που εξαφανίστηκε φορούσε ασημί μπλούζα, μαύρο τζιν, μαύρες μπότες και σκούρο μπλε παλτό.

Την πρώτη μέρα χάνω την αίσθηση του χρόνου, την αξιοπρέπεια μου και έναν τραπεζίτη. Σε αντάλλαγμα, όμως, διαθέτω πλέον δύο παιδιά και μία γάτα. Δεν θυμάμαι τα ονόματά τους, εκτός από της γάτας, που τη λένε Δεσποινίδα Τίνκι. Έχω επίσης έναν άντρα. Είναι ψηλός, με κοντά, σκούρα μαλλιά και γκριζά μάτια. Τον παρατηρώ με την άκρη του ματιού μου, έτσι όπως κάθομαι στον παμπάλαιο καναπέ, κολλημένη πάνω του. Με κρατάει σφιχτά στην αγκαλιά του και οι πληγές στην πλάτη μου πάλλονται, θαρρείς και η καθεμία έχει τον δικό της, ατομικό σφυγμό. Στο μέτωπό μου έχω ένα κόψιμο που με τσουξίζει φριχτά. Κάθε τόσο χάνω το φως μου ή βλέπω λευκές λάμπεις. Και προσπαθώ απλώς να συνεχίσω να αναπνέω.

Δεν ξέρω αν είναι πράγματι βράδυ ή αν έτσι αποφάσισε εκείνος. Τα παράθυρα είναι ερμητικά σφραγισμένα με λαμαρίνες. Εκείνος φτιάχνει τη μέρα και τη νύχτα. Σαν Θεός. Προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι τα χειρότερα πέρασαν, αλλά υποπτεύομαι ότι σύντομα θα πάμε μαζί στο κρεβάτι. Τα παιδιά έχουν ήδη φορέσει τις πιτζάμες τους. Του αγοριού τού πέφτει κάπως μικρή, ενώ του κοριτσιού υπερβολικά μεγάλη τα μανίκια κρέμονται από τα χέρια της. Τα παιδιά είναι γονατισμένα κατάχαμα λίγο πιο πέρα από τον καναπέ, με τις παλάμες απλωμένες προς την ξυλόσομπα, για να ρουφήξουν όση ζέστη της έχει απομείνει. Η φωτιά έχει δώσει τη θέση της σ' έναν μαύρο σωρό από στάχτες, όπου εδώ κι εκεί λάμπουν πυρωμένα καρβουνάκια. Τον παραλογισμό της όλης κατάστασης συμπληρώνουν οι καθάριες φωνούλες των παιδιών που φλυαρούν χαρωπά. Δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς λένε. Τα ακούω υπόκωφα, σαν να έχω βαμβάκι στ' αυτιά, ενώ παράλληλα συλλογίζομαι πώς θα σκοτώσω τον πατέρα τους.

Η νύχτα του ατυχήματος

Άννα

Στην αρχή είναι εύκολο. Ισιώνω την πλάτη και παίρνω βαθιά ανάσα. Μπαίνω στο ασθενοφόρο και ξεκινάμε. Λέω στους άντρες με τα πορτοκαλί μπουφάν το όνομα της μαμάς μου και τους ενημερώνω ότι έχει ομάδα αίματος AB αρνητικό. Το AB αρνητικό είναι η σπανιότερη ομάδα αίματος· το χαρακτηριστικό της είναι ότι δεν διαθέτει αντισώματα A και B, πράγμα που σημαίνει πως η μαμά μπορεί να πάρει αίμα απ' όλες τις άλλες ομάδες. Το γνωρίζω, επειδή έχουμε μιλήσει στο μάθημα για τις ομάδες αίματος. Και επειδή το γράφει στο χοντρό βιβλίο. Νομίζω ότι τα έκανα όλα σωστά. Μόνον όταν σκέφτομαι άθελά μου τον αδελφό μου αρχίζει να τρέμει το γόνατό μου, το δεξί. Ο Γιόναταν σίγουρα θα φοβάται πολύ χωρίς εμένα.

Συγκεντρώσου, Άννα. Είσαι μεγάλο κορίτσι πια.

Όχι, απόψε είμαι μικρή και χαζή. Κάνει κρύο, το φως με τυφλώνει, και ακούγονται κάτι παράξενα «μπιπ». Ρωτάω από πού βγαίνουν αυτοί οι ήχοι, και ο ένας από τους άντρες με τα πορτοκαλί μπουφάν λέει: «Είναι η καρδιά της μητέρας σου».

Η καρδιά της μητέρας μου ποτέ δεν έκανε μπιπ.

Συγκεντρώσου, Άννα.

Το ασθενοφόρο τραμπαλίζεται κι εγώ κλείνω τα μάτια. Η καρδιά της μητέρας μου συνεχίζει να βγάζει αυτό τον παράξενο ήχο.

Η μαμά πρώτα ούρλιαξε – και έπειτα ήρθε ο κρότος. Αν η καρδιά της σταματήσει τώρα να κάνει μπιπ, αυτοί θα είναι οι τελευταίοι ήχοι που θα με συνδέουν με τη μητέρα μου: μια κραυγή και ένας κρότος. Δεν θα μου έχει πει ούτε καν μια καληνύχτα.

Ξάφνου, το ασθενοφόρο αναπηδάει ελαφρά και σταματάει. «Φτάσαμε» λέει ο άντρας. Εννοεί στο νοσοκομείο.

Το νοσοκομείο είναι ένα κτίριο όπου οι άνθρωποι λαμβάνουν ιατρική φροντίδα σε περίπτωση ασθένειας ή τραυματισμού.

«Άντε, κοριτσάκι, έλα» μου λέει ο άντρας.

Τα πόδια μου κινούνται μηχανικά, τόσο γρήγορα που ξεχνάω να μετρήσω τα βήματά μου. Ακολουθώ τους άντρες, που σπρώχνουν με θόρυβο το μεταλλικό φορείο μέσα από μια μεγάλη γυάλινη πόρτα, κάτω από μια εκτυφλωτικά φωτεινή πινακίδα που γράφει «Επείγοντα Περιστατικά». Μπαίνουμε σ' έναν μακρύ διάδρομο και, ως διά μαγείας, εμφανίζονται από παντού νοσηλευτές, που τρέχουν προς το μέρος μας για να βοηθήσουν μιλάνε όλοι μαζί, ταραγμένοι.

Όταν φτάνουμε σε μιαν άλλη πόρτα στο βάθος του διαδρόμου, ένας χοντρός κύριος με πράσινη ποδιά μου λέει: «Εσύ δεν επιτρέπεται να μπεις μαζί μας εδώ μέσα» και με σπρώχνει στην άκρη. «Θα στείλουμε κάποιον να σε προσέχει». Δείχνει με το δάχτυλο μια σειρά καθίσματα στον τοίχο. «Μέχρι τότε, κάθισε εκεί».

Κάνω να μιλήσω, μα οι λέξεις δεν βγαίνουν από το στόμα μου· έτσι κι αλλιώς, όμως, ο κύριος έχει ήδη γυρίσει από την άλλη κι έχει χαθεί πίσω από την πόρτα, μαζί με τους υπόλοιπους νοσηλευτές. Μετράω τις καρέκλες στον τοίχο – επτά. Ο χοντρός κύριος με την πράσινη ποδιά δεν μου είπε σε ποια απ' όλες να καθίσω. Μασάω ασυναίσθητα το νύχι του αντίχειρά μου. Συγκεντρώσου, Άννα. Είσαι μεγάλο κορίτσι πια.

Κάθομαι στο μεσαίο κάθισμα με τα πόδια διπλωμένα και καθαρίζω από το φόρεμά μου ελατοβελόνες και σκλήθρες. Χάλια έγιναν απόψε. Το μυαλό μου πηγαίνει πάλι στον Γιόναταν. Τον καημενούλη τον Γιόναταν, που έμεινε ολομόναχος στο σπίτι και πρέπει να καθαρίσει. Τον φαντάζομαι να κλαίει, μην ξέροντας πώς να αφαιρέσει τους λεκέδες από το χαλί στο σαλόνι. Είμαι σίγουρη ότι έχουμε τα σωστά απορρυπαντικά στην αποθήκη, αλλά ο μπαμπάς έχει ασφαλίσει την πόρτα με δύο κλειδαριές. Ένα αναγκαίο προληπτικό μέτρο, όπως τόσα και τόσα. Πρέπει πάντα να είμαστε προσεκτικοί.

«Γεια σου» ακούγεται μια γυναικεία φωνή.

Πετάγομαι αμέσως όρθια από την καρέκλα μου.

«Είμαι η αδελφή Ρουτ» λέει χαμογελώντας η γυναίκα και μου δίνει το χέρι της. Της απαντάω ότι με λένε Άννα και ότι το όνομά μου είναι καρκινικό. Καρκινικές είναι οι λέξεις που διαβάζονται και κανονικά και αντίστροφα. Για να της το αποδείξω, προφέρω ένα ένα τα γράμματα του ονόματός μου, πρώτα από την καλή και μετά από την ανάποδη. Χωρίς να σταματήσει να χαμογελάει, η αδελφή Ρουτ αποκρίνεται: «Μάλιστα, κατάλαβα».

Είναι μεγαλύτερη σε ηλικία από τη μαμά, έχει γκριζα μαλλιά και είναι λιγάκι στρουμπουλή. Πάνω από την ανοιχτοκίτρινη ποδιά της φοράει μια πολύχρωμη πλεκτή ζακέτα, που φαίνεται αρκετά ζεστή κι έχει καρφιτωμένη μια κονκάρδα με ένα αρκουδάκι και τη φράση «Be happy». Που στα αγγλικά σημαίνει: «Να είσαι ευτυχημένος». Ένα χαμόγελο σχηματίζεται στα χείλη μου.

«Παιδί μου, είσαι ξυπόλυτη» παρατηρεί η αδελφή Ρουτ, βλέποντάς με να κουνάω το μεγάλο δάχτυλο του αριστερού ποδιού μέσα από την τρύπα του καλσόν μου. Το μάνταρε η μαμά, μια μέρα που ένιωθε καλά. Σίγουρα θα έβαζε τις φωνές αν έβλεπε ότι το τρύπησα πάλι.

Η αδελφή Ρουτ βγάζει ένα μαντίλι από την τσέπη της ποδιάς της, γιατί νομίζει ότι θέλω να βάλω τα κλάματα. Για την τρύπα στο καλσόν ή για τη μαμά. Δεν της εξηγώ ότι τα μάτια μου δακρύζουν επειδή με τυφλώνουν οι λάμπες φθορισμού στο ταβάνι, παρά λέω μόνο: «Ευχαριστώ, καλοσύνη σας». Πρέπει να είμαστε πάντα ευγενικοί. Πρέπει να λέμε πάντα παρακαλώ και ευχαριστώ. Ο αδελφός μου κι εγώ πάντα λέμε ευχαριστώ όταν η μαμά μάς δίνει να φάμε μια μπάρα βιταμινών, κι ας μην τρώγονται με τίποτα αυτές οι μπάρες. Είναι εντελώς άνοστες. Αλλά είναι σημαντικές λόγω των βιταμινών. Έχουν ασβέστιο και μαγνήσιο και βιταμίνη Β για τον μεταβολισμό και τη σύνθεση της αιμοσφαιρίνης. Τρώμε τρεις μπάρες κάθε μέρα, εκτός κι αν μας έχει τελειώσει το απόθεμα. Τότε ευχόμαστε να έρθει σύντομα ο μπαμπάς στο σπίτι και να έχει ψωνίσει στο μεταξύ.

Παίρνω το μαντίλι, σκουπίζω τα μάτια και φυσάω με θόρυβο τη μύτη μου. Ύστερα το επιστρέφω στην αδελφή Ρουτ. Δεν κάνει να κρατάμε πράγματα που δεν μας ανήκουν, γιατί αυτό είναι κλοπή. Η αδελφή Ρουτ γελάει και βάζει πάλι το μαντίλι στην τσέπη της. Μετά τη ρωτάω πώς είναι η μαμά, αλλά εκείνη λέει απλώς: «Βρίσκεται στα καλύτερα χέρια». Εγώ όμως ξέρω πως αυτή δεν είναι αληθινή απάντηση. Δεν είμαι χαζή.

«Πότε θα μπορέσω να τη δω;» ρωτάω, μα ούτε τώρα παίρνω απάντηση.

Αντ' αυτού, η αδελφή Ρουτ μου λέει ότι θα πάμε στην αίθουσα ξεκούρασης των νοσηλευτών, για να δούμε μήπως μπορέσει να μου βρει κανένα ζευγάρι σαμπό να φορέσω. Τα σαμπό είναι κάτι σαν παντόφλες. Και στο σπίτι πρέπει πάντα να φοράμε παντόφλες ο Γιόναταν κι εγώ, επειδή το πάτωμα είναι κρύο, αλλά καμιά φορά το ξεχνάμε και λερώνουμε τις κάλτσες μας. Και τότε η μαμά αρχίζει την γκρίνια, γιατί δεν είναι ημέρα

πλυντηρίου, και ο μπαμπάς αρχίζει την γκρίνια, γιατί η μαμά δεν καθάρισε καλά το πάτωμα. Η καθαριότητα είναι πολύ σημαντική.

Η αίθουσα των νοσηλευτών είναι ένα μεγάλο δωμάτιο. Η πόρτα απέχει τουλάχιστον πενήντα πατημασιές από την απέναντι πλευρά. Στο κέντρο υπάρχουν τρία τραπέζια με τέσσερις καρέκλες στο καθένα. Τρία επί τέσσερα ίσον δώδεκα. Μία από τις καρέκλες είναι παρατημένη στραβά. Προφανώς κάποιος καθόταν εκεί, αλλά όταν έφυγε δεν την έβαλε στη θέση της. Ελπίζω να βρήκε τον μπελά του. Εκτός από την καθαριότητα, είναι σημαντική και η τάξη. Στον αριστερό τοίχο της αίθουσας υπάρχει μια μεγάλη μεταλλική ντουλάπα, χωρισμένη σε πολλά ντουλαπάκια που κλειδώνουν –και παραδόξως έχουν σχεδόν όλα πάνω το κλειδί τους–, καθώς και μια κουκέτα, μεταλλική κι αυτή. Ευθεία μπροστά μου υπάρχουν δύο μεγάλα παράθυρα, από τα οποία φαίνεται η νύχτα. Μαύρη, χωρίς αστέρια. Στα δεξιά υπάρχει ένα κουζινάκι. Στον πάγκο του είναι παρατημένος ένας βραστήρας. Πράγμα απαράδεκτο, διότι το καυτό νερό είναι πολύ επικίνδυνο. Από τους 45 βαθμούς και πάνω τσουφλίζεται το δέρμα. Στους 60 βαθμούς αλλοιώνεται η δομή των πρωτεϊνών στα κύτταρα της επιδερμίδας και πεθαίνουν. Το νερό στον βραστήρα θερμαίνεται στους εκατό βαθμούς. Έχουμε κι εμείς βραστήρα στο σπίτι, αλλά τον κλειδώνουμε στο ντουλάπι.

«Κάθισε, μη στέκεσαι όρθια» λέει η αδελφή Ρουτ.

Τρία επί τέσσερα ίσον δώδεκα. Δώδεκα καρέκλες, πρέπει να το σκεφτώ λίγο. Το πηχτό σκοτάδι πίσω από τα τζάμια μου αποσπά την προσοχή.

Συγκεντρώσου, Άννα.

Η αδελφή Ρουτ πηγαίνει στην ντουλάπα και αρχίζει να ξεκλειδώνει και να ξανακλειδώνει τα ντουλαπάκια το ένα μετά το άλλο. Κάθε τόσο βγάζει ένα παρατεταμένο «χμμμ» και στο ενδιαμέσο ακούγονται μόνο οι μεταλλικές πόρτες που ανοιγοκλείνουν. Κάποια στιγμή γυρίζει το κεφάλι και ξαναλέει: «Έλα, κορίτσι μου, κάθισε, μη στέκεσαι όρθια».

Στην αρχή σκέφτομαι να διαλέξω την καρέκλα που είναι έτσι κι αλλιώς τοποθετημένη στραβά. Αλλά αυτό δεν θα ήταν δίκαιο. Ο καθένας πρέπει να τακτοποιεί τα δικά του πράγματα. Να αναλαμβάνει τις ευθύνες του. *Είσαι μεγάλο κορίτσι, Άννα*. Γνέφω στο κενό και αρχίζω να λέω από μέσα μου το «α μπε μπα μπλομ». Καταλήγω σε μια καρέκλα, από την οποία φαίνεται καθαρά η πόρτα και την οποία φυσικά θα ξαναβάλω στη θέση της, όπως οφείλω, όταν η αδελφή Ρουτ μου πει να σηκωθώ.

«Λοιπόν» μου λέει χαμογελώντας, καθώς γυρίζει προς το μέρος μου κρατώντας ένα ζευγάρι ροζ λαστιχένια σαμπό. «Είναι λίγο μεγάλα, αλλά είναι καλύτερα απ' το τίποτα». Αφήνει τα παπούτσια μπροστά στα πόδια μου και περιμένει να τα φορέσω.

«Άκου, Άννα» λέει μετά, βγάζοντας συγχρόνως τη ζακέτα της. «Η μαμά σου δεν είχε τσάντα μαζί της όταν συνέβη το ατύχημα. Πράγμα που σημαίνει ότι δεν βρήκαμε πάνω της ούτε ταυτότητα ούτε κανένα άλλο έγγραφο».

Μου πιάνει το χέρι, το κρατάει τεντωμένο και μου φοράει λίγο λίγο το μανίκι της ζακέτας.

«Συνεπώς, δεν ξέρουμε ούτε το όνομα ούτε τη διεύθυνσή της. Και, δυστυχώς, δεν έχουμε ούτε τα στοιχεία κάποιου συγγενικού προσώπου, για να το ενημερώσουμε».

«Ονομάζεται Λένα» λέω πρόθυμα, όπως έκανα και νωρίτερα, στο ασθενοφόρο. Πρέπει πάντα να βοηθάμε πρόθυμα τους άλλους. Ο αδελφός μου κι εγώ πάντα βοηθάμε τη μαμά όταν τρέμουν τα δάχτυλά της. Ή όταν ξεχνάει πράγματα, όπως, για

παράδειγμα, πώς μας λένε ή πότε είναι η ώρα να πάμε στην τουαλέτα. Και τότε τη συνοδεύουμε στο μπάνιο, για να μην πέσει από το κάθισμα της λεκάνης ή κάνει καμιά άλλη ανοησία.

Στο μεταξύ, η αδελφή Ρουτ μού φοράει το δεύτερο μανίκι. Νιώθω να απλώνεται στην πλάτη μου η ευχάριστη ζεστασιά που έχει κρατήσει η ζακέτα από το σώμα της.

«Μάλιστα» μου λέει. «Λένα. Υπέροχα. Μια Λένα χωρίς επώνυμο. Αυτό ακριβώς σημείωσε και ο διασώστης». Αναστενάζει, η ανάσα της μυρίζει οδοντόκρεμα. Τραβάει την καρέκλα μου και τη στρίβει, ώστε να μπορέσει να καθίσει ανακούρκουδα μπροστά μου χωρίς να κοπανήσει το κεφάλι της στο τραπέζι. Οι άκρες του τραπεζιού μπορεί να γίνουν πολύ επικίνδυνες. Η μαμά έχει χτυπήσει πολλές φορές το κεφάλι της στην άκρη του τραπεζιού, κατά τη διάρκεια των κρίσεων που την πιάνουν κάθε τόσο.